

Bakeš & partneři

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

ATTORNEYS AT LAW

RECHTSANWÄLTE

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
657 40 Brno

---

ke sp. zn. 10 Afs 179/2017

V Praze dne 14. 7. 2017

Žalobce:

Metropolitní spořitelní družstvo v likvidaci

IČO: 255 71 150

se sídlem Praha 8, Karlín, Sokolovská 394/17, PSČ 186 00

zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl Dr, vložka 7890

právně zastoupený Dr. JUDr. Miroslavem Zámečkou, advokátem, Advokátní kancelář Bakeš & partneři, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 23, PSČ 110 00

Žalovaný:

Česká národní banka

IČO: 481 36 450

se sídlem Praha 1, Na příkopě 28, PSČ 115 03

o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 17. 12. 2013, č.j. 2013/5212/110

Doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 6. 2017 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017 č.j. 9 Af 7/2014-209

D v o j m o

I. Úvod

Dne 12. 6. 2017 podal žalobce kasační stížnost v celém rozsahu proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017 č.j. 9 Af 7/2014-209 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla ve výroku I. odmítnuta žaloba, ve výroku II. bylo rozhodnuto o nákladech řízení a ve výroku III. bylo rozhodnuto o vrácení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč žalobci.

Dne 16. 6. 2017 bylo žalobci doručeno usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 10 Afs 179/2017-10, ve kterém Nejvyšší správní soud žalobce vyzval k úhradě soudního poplatku, a dále ve výroku II. tohoto usnesení vyzval žalobce k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení o důvody, pro které žalobce kasační stížnost podává.

Žalobce tímto ve stanovené lhůtě doplňuje svoji kasační stížnost ze dne 12. 6. 2017 proti napadenému rozhodnutí následujícím způsobem.

II. Doplnění kasační stížnosti

Úvodem žalobce pro přehlednost stručně shrnuje závěry Městského soudu v Praze uvedené v napadeném rozhodnutí.

V úvodu napadeného rozhodnutí Městský soud v Praze zrekapituloval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci samé o odejmutí povolení žalobce působit jako družstevní záložna nabylo právní moci dne 18. 12. 2013, a to doručením tohoto rozhodnutí žalobci. Zároveň Městský soud v Praze zmínil ustanovení § 13 odst. 3 zákona o družstevních záložnách, podle kterého platí, že se družstevní záložna zrušuje nabytím právní moci rozhodnutí o odnětí povolení.

Dne 18. 12. 2013 byl usnesením Městského soudu v Praze č.j. 81 Cm 315/2013-10 na návrh správního orgánu prvního stupně jmenován likvidátor a toto usnesení nabylo právní moci dne 19. 12. 2013.

Dále byl dne 18. 12. 2013 podán insolvenční návrh ze strany žalobce a dne 23. 12. 2013 bylo usnesením Městského soudu v Praze č.d. MSPH 98 INS 36628/2013-A-11 rozhodnuto o prohlášení konkursu na majetek žalobce. Současně byl ustanoven insolvenční správce Ing. Mgr. Ivo Hala. Oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, který příslušel žalobci, pokud souvisí s majetkovou podstatou, tak okamžikem zveřejnění usnesení o prohlášení konkursu na majetek žalobce v insolvenčním rejstříku přešel na insolvenčního správce.

V této souvislosti Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí citoval ustanovení § 111 odst. 1 a ustanovení § 140 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a o způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) ve kterých je stanoveno, že v rozsahu, ve kterém není dlužník oprávněn nakládat s majetkovou podstatou, přechází toto právo rozhodnutím o úpadku na insolvenčního správce. Jelikož podle závěrů Městského soudu v Praze se rozhodnutí o odnětí oprávnění žalobce týká majetkové podstaty, došel v napadeném rozhodnutí Městský soud v Praze k závěru, že žalobce k podání předmětné správní žaloby nebyl ve smyslu ustanovení § 65 soudního řádu správního aktivně legitimován, resp. zájem žalobce na zpochybnění vydaných správních rozhodnutí byl upozaděn z důvodu převážení legitimního zájmu sledovaného insolvenčním zákonem.

K výše uvedeným závěrům Městského soudu v Praze žalobce uvádí, že s nimi nesouhlasí a považuje je za nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního.

Žalobce je přesvědčen o tom, že v dané věci byl a je aktivně legitimovaným účastníkem řízení a byl tudíž oprávněn podat dne 18. 2. 2014 správní žalobu, kterou se domáhal přezkumu rozhodnutí o odejmutí povolení žalobce působit jako družstevní záložna, tj. rozhodnutí o rozkladu Bankovní rady České národní banky č.j. 2013/5212/110 ze dne 17. 12. 2013 a rozhodnutí České národní banky č.j. 2013/10482/570 ze dne 19. 9. 2013.

Jak žalobce uvedl výše, dne 18. 12. 2013 byl jmenován likvidátor žalobce. Na likvidátora tímto jmenováním přešla působnost statutárního orgánu jednat jménem družstva, a to v rozsahu úkonů směřujících k likvidaci družstva¹. **Představenstvo družstva jako statutární orgán družstva však jmenováním likvidátora nezaniklo a nadále vykonávalo činnost, i když ve velmi omezené působnosti.**

Vzhledem ke konkurenci různých orgánů, resp. subjektů podílejících se na působnosti, kterou dříve vykonávalo pouze představenstvo žalobce, se žalobce blíže zabýval otázkou oprávnění jednat za žalobce v případě podání předmětné správní žaloby již v samotné žalobě.

Jak již bylo uvedeno výše, na likvidátora žalobce přešla působnost představenstva jednat za žalobce pouze v rámci úkonů směřujících k likvidaci žalobce. Na insolvenčního správce pak působnost představenstva jako taková nepřešla, neboť tento závěr nevyplývá z žádného zákonného ustanovení. Po rozhodnutí o úpadku žalobce, resp. prohlášení konkursu na jeho majetek, je však jediným oprávněným subjektem k nakládání s majetkovou podstatou žalobce insolvenční správce.

V této souvislosti žalobce znovu uvádí závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené v rozhodnutí ze dne 12. 10. 20 č.j. 5 A 131/2001-69 04, které již citoval ve správní žalobě, neboť v tomto rozhodnutí byl Nejvyšším správním soudem formulován závěr, že „*zákon č. 87/1995 Sb. (ani jiný zákon) neupravoval výslovně, kdo je oprávněn jednat za družstevní záložnu při podání žaloby. Vzhledem k citovaným ustanovením je nesporné, že k tomuto jednání je oprávněn nucený správce. Rozšířený senát však vzal zřetel i na to, že ustanovený nucený správce obvykle nepřistoupí k podání žaloby proti rozhodnutí o zavedení nucené správy a jeho ustanovení. Ve svých důsledcích by toto omezení jednat za žalobce často vyvolalo protiústavní situaci – odeprání soudní ochrany (denegatio iustitiae), tedy stav, který by byl v rozporu především s čl. 90 Ústavy České republiky a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Při neúplnosti a zčásti i nejasnosti uvedené právní úpravy (včetně sporné otázky, zda bylo možno zmíněné ustanovení § 28d odst. 1 zákona č. 87/1995 Sb. o oprávnění podat odvolání proti správnímu rozhodnutí Úřadu analogicky vztáhnout i na možnost podat žalobu) dospěl rozšířený senát k závěru, že jednat za žalobce při podání žaloby mohlo i představenstvo (statutární orgán) a kontrolní komise. Nejasnost a neúplnost právní úpravy by zásadně neměla jít k tíži účastníka domáhajícího se přezkoumání rozhodnutí ve správním soudnictví.“.*

Institut nucené správy, který v případě družstevních záložen platil do dne 31. 3. 2006, je možné analogicky přirovnat k současnému institutu likvidace podle zákona o družstevních záložnách. Nicméně je třeba uvést, že postavení nuceného správce bylo silnější v tom smyslu, že *okamžikem doručení rozhodnutí o zavedení nucené správy se ze zákona pozastavil výkon funkce všech orgánů družstevní záložny s výjimkou kontrolní komise. Postavení představenstva a úvěrové komise měl nucený správce, který svolával členskou schůzi a měl právo se jí zúčastnit*².

¹ Viz ustanovení § 70 odst. 3 a § 72 zákona č 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013.

² Ustanovení § 28d odst. 1 zákona o družstevních záložnách ve znění účinném do 31. 3. 2006.

I přes rozdíly v právní úpravě obsažené v zákoně o družstevních záložnách uvedeně výše však podstata výše citovaných právních závěrů Nejvyššího správního soudu zůstává nedotčena. Případná nejasnost nebo neúplnost právní úpravy zásadně nemůže jít k tíži účastníka domáhajícího se přezkoumání rozhodnutí ve správním soudnictví, zvláště pokud jde o rozhodnutí správního orgánu tak závažné povahy, jelikož by nastala protiústavní situace – odepření soudní ochrany. Jednat za žalobce tedy v tomto směru je jednoznačně oprávněno představenstvo žalobce, a to již z toho důvodu, že likvidátor nemá žádnou motivaci k podání žaloby proti rozhodnutí, v jehož přímém důsledku byl sám likvidátorem jmenován. **Představenstvo žalobce je tak jediným orgánem žalobce, který má právní i faktický zájem brojit proti nepříznivým důsledkům napadených rozhodnutí správních orgánů.**

Městský soud v Praze však v napadeném rozhodnutí závěry citované z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004 č.j. 5 A 131/2001-69 odmítl jako nepřípadné pro danou situaci, neboť podle Městského soudu v Praze v dané věci bylo zahájeno insolvenční řízení, resp. byl zjištěn úpadek žalobce, a proto podle Městského soudu v Praze k podání předmětné žaloby byl aktivně legitimován pouze insolvenční správce, který jako jediný subjekt je oprávněn po rozhodnutí o úpadku nakládat s majetkovou podstatou.

S tímto závěrem Městského soudu v Praze, že po rozhodnutí o úpadku je dle ustanovení § 111 a ustanovení § 140 odst. 1 věta druhá insolvenčního zákona oprávněn s majetkovou podstatou nakládat pouze insolvenční správce, žalobce souhlasí, nicméně **dle názoru žalobce rozhodnutí, které bylo ze strany žalobce napadeno správní žalobou, nelze zařadit pod rozhodnutí týkající se majetkové podstaty, tudíž ani podání správní žaloby proti těmto rozhodnutím se majetkové podstaty netýká.**

Tento závěr žalobce opírá rovněž o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014 č.j. 5 Afs 34/2014-39 ve vztahu k ustanovení § 111 odst. 1 a ustanovení § 140 odst. 1 insolvenčního zákona, který zmiňuje také sám Městský soud v Praze na str. 2 napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že podání žaloby a následné podání kasační stížnosti proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který spočívá v tvrzeném nezákonném zahájení a provádění daňové kontroly, není jednání, které by dlužník činil v rozporu s ustanovením § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, neboť daňová kontrola je jen dílčím procesním postupem v rámci daňového řízení, a to procesem kontrolním a ne procesem rozhodovacím. V tomto rozhodnutí je uvedeno, že výsledky daňové kontroly nemusejí směřovat k vydání rozhodnutí ve věci samé a její zahájení a provádění nemá jakýkoli přímý vliv na skladbu, využití nebo určení majetkové podstaty dlužníka.

K tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí uvedl, že se pro daný případ neuplatní, neboť předmětem správní žaloby není daňová kontrola ani jiný kontrolní proces, ale napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí o odnětí povolení, v jehož důsledku byl žalobce jako družstevní záložna zrušen, vstoupil do likvidace a byl mu soudem jmenován likvidátor, což mělo dle názoru Městského soudu v Praze přímý a bezprostřední vliv na majetkovou podstatu žalobce.

Žalobce je však toho názoru, že Městský soud v Praze naopak měl toto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014 č.j. 5 Afs 34/2014-39 vztáhnout na projednávaný případ, neboť **obě rozhodnutí napadená správní žalobou byla výsledkem kontroly provedené Českou národní bankou, resp. přezkumu Bankovní radou České národní banky v rámci rozhodování o rozkladu. Jednalo se tak stejně jako v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014 č.j. 5 Afs 34/2014-39 o správní řízení, jehož předmětem byl přezkum, resp. kontrola činnosti žalobce a výsledkem bylo veřejnoprávní rozhodnutí. Nejednalo se tedy v žádném případě o rozhodnutí týkající se majetkové podstaty žalobce ve smyslu insolvenčního zákona.**

Jako typické rozhodnutí týkající se majetkové podstaty žalobce uvádí kupříkladu rozhodnutí ohledně majetku náležejícího do majetkové podstaty. V daném případě však šlo o kontrolu ze strany České národní banky a Bankovní rady České národní banky při rozhodování o rozkladu, zda bude či nebude žalobci odňata licence. Žalobce je proto toho názoru, že tato rozhodnutí napadená správní žalobou nelze v žádném případě zařadit pod rozhodnutí týkající se majetkové podstaty žalobce jakožto dlužníka ve smyslu insolvenčního zákona, a proto ani následné podání správní žaloby nemůže být vnímáno jako úkon týkající se majetkové podstaty žalobce.

Není dle žalobce bez významu dále poukázat také na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015 sp. zn. 4 As 6/2015, které naopak Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí cituje jako rozhodnutí, které dokládá, že po rozhodnutí o úpadku nemá soud rozhodnout ani o uložení pokuty ve výši 1.000.000,- Kč za správní delikt, když tuto sankci nelze uspokojit žádným ze způsobů řešení úpadku, neboť se toto řízení ze zákona přerušuje.

Žalobce ve vztahu k tomuto usnesení uvádí, že je toho názoru, že se v nyní posuzované věci jedná o naprosto jiný případ, než který je řešen v Městském soudem citovaném usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015 sp. zn. 4 As 6/2015, nadto **je zřejmé, že správní řízení, které bylo předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 4 As 6/2015 se týkalo uložení pokuty, tedy věci mající přímý dopad na majetkovou podstatu dlužníka (na rozdíl od dané věci, v níž je řešeno odnětí licence, které nemá jakýkoli dopad na majetku podstatu žalobce jakožto dlužníka).**

V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015 sp. zn. 4 As 6/2015 se navíc řeší situace, kdy je ze zákona přerušeno řízení do doby trvání účinků rozhodnutí o úpadku a vůbec zde není řešen institut aktivní legitimace, jejíž domnělý nedostatek byl dle Městského soudu v Praze důvodem pro odmítnutí předmětné správní žaloby.

Žalobce je toho názoru, že **Městský soud v Praze zcela nesprávně vyhodnotil citovaná a odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014 č.j. 5 Afs 34/2014-39 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004 č.j. 5 A 131/2001-69, o kterých konstatoval, že závěry v nich uvedené nelze aplikovat na daný případ.**

Z výše uvedených argumentů dle názoru žalobce naopak jasně vyplývá, že působnost představenstva žalobce podat za žalobce správní žalobu proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 17. 12. 2013 č.j. 2013/5212/110 a rozhodnutí České národní banky ze dne 19. 9. 2013 č.j. 2013/10482/570 ve smyslu ustanovení § 65 soudního řádu správního nepřešla ani na likvidátora žalobce, ani na insolvenčního správce a že tedy bylo oprávněno v tomto směru jednat za žalobce představenstvo žalobce. Oprávnění představenstva žalobce jednat za žalobce ve věci podání této správní žaloby ve smyslu ustanovení § 65 soudního řádu správního, resp. k udělení plné moci advokátovi k zastupování žalobce v této věci tedy v napadeném rozhodnutí Městský soud v Praze ignoroval, což zapříčinilo nezákonnost a protiústavnost napadeného rozhodnutí.

Tímto svým nesprávným postupem Městský soud v Praze nejenže nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ale zároveň také došlo k porušení čl. 90 Ústavy České republiky a ústavně zaručeného zákazu odmítnutí spravedlnosti (denegatio iustitiae) zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Napadené rozhodnutí je tak zatíženo vadou, pro kterou je napadené rozhodnutí nezákonné a v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a mělo by tak být Nejvyšším správním soudem zrušeno.

III.

Shrnutí

S ohledem na vše shora uvedené žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal následující

r o z s u d e k :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017 č. j. 9 Af 7/2014-209 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Metropolitní spořitelní družstvo